

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Εννέα

Το Τελικό Προφητικό Αφήγημα του Ησαΐα: Η Αποκάλυψη του Χριστού και ο Προφητικός Ρόλος των 144.000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Το βιβλίο του Ησαΐα, και ιδιαιτέρως η τελική προφητική αφήγηση του Ησαΐα που βρίσκεται στα κεφάλαια σαράντα έως εξήντα έξι, αποτελεί μια παρουσίαση που δίνει έμφαση σε ορισμένες σημαντικές προφητικές αλήθειες, οι οποίες συνδέονται άμεσα με την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία τώρα αποσφραγίζεται καθώς πλησιάζουμε στο κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας. Μία από αυτές τις αλήθειες είναι η αποκάλυψη του Άλφα και του Ωμέγα. Κανένα άλλο βιβλίο της Βίβλου δεν πλησιάζει τη μαρτυρία του Ησαΐα σχετικά με εκείνη την πτυχή του χαρακτήρα του Θεού που απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος μαζί με την αρχή ενός πράγματος.

Τίς έποίησε και έξετέλεσεν τούτο, προσκαλών τὰς γενεὰς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς; Ἐγώ, ὁ Κύριος, ὁ πρῶτος, καὶ μετὰ τῶν ἐσχάτων· ἐγώ εἰμι αὐτός. Ἡσαΐας 41:4.

Είναι στον Ησαΐα που ο Θεός προσδιορίζει ποιο είναι εκείνο που αποδεικνύει ότι ο Θεός είναι Θεός.

Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὁ λυτρωτὴς αὐτοῦ, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· Ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος, καὶ ἐγώ εἰμι ὁ ἔσχατος· καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ δὲν ὑπάρχει Θεός. Καὶ τίς, ὡς ἐγώ, θὰ καλέσῃ, καὶ θὰ τὸ ἀναγγείλῃ, καὶ θὰ τὸ θέσῃ εἰς τάξιν ἐνώπιόν μου, ἀφ' οὗ ἐγὼ διώρισα τὸν ἀρχαῖον λαόν; καὶ τὰ ἐπερχόμενα, καὶ ὅσα μέλλουν νὰ γίνουιν, ἅς τοὺς τὰ δείξουν. Μὴ φοβεῖσθε, μηδὲ δειλιάζετε· δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἀπὸ τότε, καὶ δὲν τὸ ἀνήγγειλα; σεῖς εἴσθε μάλιστα οἱ μάρτυρές μου. Ὑπάρχει Θεὸς ἐκτὸς ἐμοῦ; ναί, δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεός· δὲν γνωρίζω κανέναν. Ἡσαΐας 44:6–8.

Η τελευταία προφητική αφήγηση του Ησαΐα τονίζει την τέλεια και τελική εκπλήρωση του ερχομού του Παρακλήτου, τον οποίο υποσχέθηκε ο Ιησούς.

Ακούσατέ μου, σεις που ακολουθείτε τη δικαιοσύνη, σεις που εκζητείτε τον Κύριο· στρέψατε το βλέμμα σας προς τον βράχο από τον οποίον ελαξεύθητε, και προς το κοίλωμα του λάκκου από τον οποίον εξορύχθητε. Στρέψατε το βλέμμα σας προς τον Αβραάμ τον πατέρα σας, και προς τη Σάρρα που σας εγέννησε· διότι ἐγὼ τον ἐκάλεσα ὅταν ἦταν ὁ μόνος, και τον εὐλόγησα, και τον ἐπλήθυνα. Διότι ὁ Κύριος θέλει παρηγορήσει τὴ Σιών· θέλει παρηγορήσει πάντας τοὺς ἐρήμους τόπους αὐτῆς· και θέλει καταστήσει τὴν ἐρημον αὐτῆς ὡς τὴν Ἐδέμ, και τὴν ἐρημίαν αὐτῆς ὡς τὸν κήπον τοῦ Κυρίου· χαρὰ και εὐφροσύνη θέλουσιν εὐρεθῆ ἐν αὐτῇ, εὐχαριστία, και φωνὴ μελωδίας. Ἡσαΐας 51:1–3.

Ο Παρηγορητής ήλθε τον Ιούλιο του 2023. Μία ακόμη αλήθεια που τονίζεται στην αφήγηση του Ησαΐα είναι η κρυμμένη, τριμερής ιστορία των επτά βροντών, η οποία αποτελεί τη δομή του

«emeth», της εβραϊκής λέξεως που σχηματίσθηκε από το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου.

Φωνή θορύβου ἐκ τῆς πόλεως, φωνὴ ἐκ τοῦ ναοῦ, φωνὴ Κυρίου, ἣτις ἀποδίδει ἀνταπόδοσιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἡσαΐας 66:6.

Μία ακόμη σημαντική αλήθεια που παρουσιάζεται στον Ησαΐα είναι ο ρόλος του Ισλάμ ως του οργάνου της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού, πρώτα επί των Ηνωμένων Πολιτειών και, στη συνέχεια, επί του κόσμου για την επιβολή της Κυριακής.

Με μέτρον, ὅταν εκβλαστήσῃ, θα αντιδικήσῃ με αὐτό· συγκρατεῖ τον σφοδρὸν αὐτοῦ ἄνεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ του ανατολικοῦ ἀνέμου. Ἡσαΐας 27:8.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀλήθειες θα μπορούσαν να κατηγοριοποιηθῶν ὡς συστατικὰ στοιχεῖα του μηνύματος της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, το οποίο είναι η παραβολικὴ ἀναπαράσταση, στις δέκα παρθένους, του μηνύματος της Αποκαλύψεως του Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία ὁ Πατέρας ἔδωκε στον Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔδωκε στον Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔδωκε στον Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος τὴν κατέγραψε και τὴν ἀπέστειλε στις ἐκκλησίες. Ἐχουμε χρησιμοποιήσει τὴν τελευταία ἀφήγηση του Ησαΐα, για να στηρίξουμε τὴ γραμμὴ των προφητικῶν γεγονότων που ἀρχίζει στο ἐνδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, και τώρα ἔχουμε φθάσει στο δωδέκατο κεφάλαιο, ὅπου βρίσκουμε ὅτι ἡ γυναίκα ἐνδεδυμένη τον ἥλιο παρουσιάζεται με τον συμβολισμό που τόσο σταθερὰ υποστηρίζεται ἀπὸ τον Ησαΐα, δηλαδή ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπεικονίζει τὸ τέλος ἐνὸς πράγματος με τὴν ἀρχὴ ἐνὸς πράγματος.

Και ἐφάνη σημεῖον μέγα ἐν τῷ οὐρανῷ· γυνὴ περιβεβλημένη τον ἥλιον, και ἡ σελήνη ὑποκάτω των ποδῶν αὐτῆς, και ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα· και ἔγκυος οὕσα ἐκράζε, ὠδίνουσα και βασιανιζομένη διὰ να γεννήσῃ. Και ἐφάνη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ· και ἰδοὺ δράκων μέγας τυρρὸς, ἔχων κεφαλὰς ἐπτὰ και κέρατα δέκα, και ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ διαδήματα ἐπτὰ. Και ἡ ουρὰ αὐτοῦ ἔσυρε τὸ τρίτον των ἀστέρων του οὐρανοῦ, και ἔρριπεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν· και ὁ δράκων ἴστατο ἐνώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μέλλουσας να γεννήσῃ, διὰ να καταφάγῃ τὸ τέκνον αὐτῆς, ὅταν γεννηθῇ. Και ἐγέννησεν υἱὸν ἄρρενα, ὅστις ἐμέλλε να ποιμαίνῃ πάντα τὰ ἔθνη ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· και τὸ τέκνον αὐτῆς ἠρπάσθη πρὸς τον Θεὸν και πρὸς τον θρόνον αὐτοῦ. Αποκάλυψις 12:1–5.

Ἡ γυναίκα της Αποκαλύψεως δώδεκα είναι σύμβολο του ἐκλεκτοῦ λαοῦ του Θεοῦ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ιστορίας. Οἱ δώδεκα φυλὲς του ἀρχαίου κατὰ γράμμα Ἰσραὴλ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀρχὴ του ἐκλεκτοῦ λαοῦ τῆς διαθήκης του Θεοῦ. Οἱ δώδεκα φυλὲς προτυπώνουν τὸ τέλος του ἀρχαίου κατὰ γράμμα Ἰσραὴλ, ὅταν ὁ Χριστὸς ἐξέλεξε δώδεκα μαθητὲς. Ἐκεῖνοι οἱ δώδεκα μαθητὲς, στο τέλος του ἀρχαίου κατὰ γράμμα Ἰσραὴλ, ἦταν ἐπίσης οἱ δώδεκα ἀπόστολοι στην ἀρχὴ του σύγχρονου πνευματικοῦ Ἰσραὴλ. Δύο μάρτυρες τῆς ἀρχῆς και ἕνας μάρτυρας του τέλους συνδυάζονται για να ἐδραιώσουν τρεῖς μάρτυρες που προσδιορίζουν τὴς ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ὡς τὸ τέλος του σύγχρονου πνευματικοῦ Ἰσραὴλ.

Οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι ἐπίσης τὸ λάβαρο που ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τους ἀδελφούς τους. Είναι τὸ λάβαρο που ὑπῆρξε κοιλιάδα νεκρῶν ξηρῶν οστῶν κειμένων στην οδὸ τῆς μεγάλης πόλεως των Σοδόμων και τῆς Αἰγύπτου, οἱ ὁποῖοι ἐφρονεῦθησαν ἀπὸ τὸ θηρίο που ἀνέβηκε ἐκ τῆς

αβύσσου. Είναι το λάβαρο, το οποίο είναι οι λίθοι του στέμματος, τους οποίους η γυναίκα φέρει επάνω στην κεφαλή της.

Και ο Κύριος ο Θεός αυτών θέλει σώσει αυτούς εν εκείνη τη ημέρα ως το ποίμνιον του λαού αυτού· διότι θέλουσιν εἶσθαι ως οι λίθοι στέμματος, υψωμένοι ως σημαία ἐπὶ της γῆς αυτού.
Ζαχαρίας 9:16.

Το λάβαρο, το οποίο είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, είναι λίθοι, καθώς και ο Χριστός.

Και πάντες ἤπιον το αυτό πνευματικόν ποτόν· διότι ἔπινον εκ της πνευματικῆς ἐκείνης Πέτρας, ἥτις ηκολούθει αυτούς· και η Πέτρα ἦτο ο Χριστός. 1 Κορινθίους 10:4.

Ο Χριστός προτυπώνει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και ο Πέτρος συμφωνεί με τον Παύλο ότι ο Χριστός είναι ο «ζων λίθος» που αποδοκιμάστηκε, και ο Πέτρος επίσης προσδιόρισε ότι και ο λαός του Θεού είναι επίσης «ζώντες λίθοι».

Προσερχόμενοι προς Αυτόν, ως προς λίθον ζώντα, αποδοκιμασμένον μεν υπό των ανθρώπων, εκλεκτόν δε παρά τῷ Θεῷ και πολύτιμον, και σεις επίσης, ως λίθοι ζώντες, οικοδομήσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα ἅγιον, διά να προσφέρητε πνευματικῆς θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησοῦ Χριστοῦ. 1 Πέτρου 2:4, 5.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες δεν είναι μόνο οι λίθοι στο στέμμα της γυναίκας· είναι το ίδιο το στέμμα.

Διὰ χάριν τῆς Σιών δὲν θέλω σιωπήσει, και διὰ χάριν τῆς Ἱερουσαλήμ δὲν θέλω ἀναπαυθῆ, ἕως ἐξέλθῃ ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς ὡς λαμπρότης, και ἡ σωτηρία αὐτῆς ὡς λυχνάριον καιόμενον. Καὶ τὰ ἔθνη θέλουσιν ἰδεῖ τὴν δικαιοσύνην σου, και πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου· και θέλεις ὀνομασθῆ με ὄνομα νέον, τὸ ὅποιον τὸ στόμα τοῦ Κυρίου θέλει ὀνομάσει. Καὶ θέλεις εἶσθαι στέφανος δόξης ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Κυρίου, και βασιλικὸν διάδημα ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Θεοῦ σου.
Ἡσαΐας 62:1–3.

Ο Χριστός προτυπώνει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Αυτός είναι ο Βράχος, και αυτοί είναι «λίθοι». Αυτοί είναι «στέφανος δόξης εν τη χειρὶ του Κυρίου», και ο Χριστός είναι ο στέφανος της δόξης.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θὰ εἶναι στέφανος δόξης και διάδημα κάλλους γιὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, και πνεῦμα κρίσεως γιὰ ἐκείνον πὸν κάθεται ἐπὶ τῆς κρίσεως, και ἰσχύς γιὰ ἐκείνους πὸν ἀποκρούουν τὴ μάχη πρὸς τὴν πύλην. Ἡσαΐας 28:5, 6.

Όταν εξετάζουμε τον αριθμό δώδεκα στο πλαίσιο της αρχής και του τέλους, η γυναίκα αντιπροσωπεύει τον εκλεκτό λαό της διαθήκης από τον αρχαίο Ισραήλ στο όρος Σινά, έως την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Έχουν προτυπωθεί διά του Χριστού, και η γέννησή Του προτύπωσε την ανάσταση των νεκρών ξηρών οστών από την πλατεία όπου είχαν φονευθεί στις 18 Ιουλίου 2020. Η διαδικασία δύο σταδίων, την οποία ο Ιεζεκιήλ τριάντα επτά προσδιορίζει τόσο συνοπτικά, και η οποία φέρνει εκείνους τους δύο προφήτες στη ζωή, «μνημονεύεται για πρώτη φορά» στη δημιουργία του Αδάμ.

Ο Αδάμ δημιουργήθηκε σε δύο στάδια. Πρώτα πλάσθηκε, έπειτα ο Χριστός ενεφύσησε σε αυτόν την πνοή της ζωής, όπως ακριβώς η πνοή από τους τέσσερις ανέμους στον Ιεζεκιήλ έφερε τα ξηρά οστά στη ζωή. Ο Αδάμ δημιουργήθηκε ως πλήρως ώριμος άνδρας, όμως η δημιουργία του δεν ήταν παρ' όλα αυτά τίποτε λιγότερο από τη γέννησή του. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες γεννώνται ύστερα από τρεισήμισι συμβολικές ημέρες κατά τις οποίες κείτονται νεκροί στην οδό που διέρχεται μέσα από την κοιλάδα του θανάτου. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες γεννώνται από τη γυναίκα που εγέννησε το «αρσενικόν τέκνον, το οποίον έμελλε να ποιμάνη πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά». Ως σύμβολο της εκκλησίας διαμέσου της ιστορίας, η γυναίκα του δωδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως αντιπροσωπεύει τον ίδιο συμβολισμό με το «όρος» του δευτέρου κεφαλαίου του Δανιήλ.

«Η Αποκάλυψη είναι ένα σφραγισμένο βιβλίο, αλλά είναι επίσης και ένα ανοιγμένο βιβλίο. Καταγράφει θαυμαστά γεγονότα που πρόκειται να λάβουν χώρα στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Οι διδασκαλίες αυτού του βιβλίου είναι σαφείς, όχι μυστικιστικές και ακατανόητες. Σε αυτό επανέρχεται η ίδια γραμμή προφητείας όπως και στον Δανιήλ. Ορισμένες προφητείες ο Θεός τις έχει επαναλάβει, δείχνοντας έτσι ότι πρέπει να τους αποδοθεί σπουδαιότητα. Ο Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν έχουν μεγάλη σημασία.» Manuscript Releases, τόμος 9, 8.

Η ίδια γραμμή προφητείας που απαντάται στον Δανιήλ επαναλαμβάνεται στην Αποκάλυψη. Η πέτρα του Δανιήλ, η οποία αποκόπτεται από το όρος χωρίς χέρια, είναι οι «ζωντανοί λίθοι» του Πέτρου, οι οποίοι «οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον», και η πέτρα του Δανιήλ αντιπροσωπεύει επίσης τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Το όρος είναι η εκκλησία του Θεού διαμέσου της ιστορίας.

Και κατά τας ημέρας των βασιλέων τούτων ο Θεός του ουρανού θέλει στήσει βασιλείαν, ήτις δεν θέλει φθαρή εις τον αιώνα· και η βασιλεία δεν θέλει αφεθή εις άλλον λαόν, αλλά θέλει κατασυντρίψει και αφανίσει πάσας ταύτας τας βασιλείας, και αυτή θέλει διαμένει εις τους αιώνας. Καθόσον είδες ότι ο λίθος απεκόπη εκ του όρους άνευ χειρών, και ότι κατεσύντριψε τον σίδηρον, τον χαλκόν, τον πηλόν, τον άργυρον και τον χρυσόν, ο μέγας Θεός εφανέρωσεν εις τον βασιλέα ό,τι μέλλει να γείνη μετά ταύτα· και το ενύπνιον είναι βέβαιον, και η ερμηνεία αυτού ασφαλής. Δανιήλ 2:44, 45.

Το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνεται επίσης ως η όψιμη βροχή, και είναι κατά τον καιρό της όψιμης βροχής που ο Θεός «εγειρεί» τη βασιλεία η οποία παριστάνεται από τον λίθο του Δανιήλ.

«Η όψιμη βροχή έρχεται επάνω σε εκείνους που είναι καθαροί—τότε όλοι θα τη λάβουν, όπως παλαιότερα.»

«Όταν οι τέσσερις άγγελοι αφήσουν, ο Χριστός θα εγκαθιδρύσει τη βασιλεία Του. Κανείς δεν λαμβάνει την όψιμη βροχή παρά μόνον εκείνοι που κάνουν ό,τι μπορούν. Ο Χριστός θα μας βοηθούσε. Όλοι θα μπορούσαν να είναι νικητές διά της χάριτος του Θεού, μέσω του αίματος του Ιησού. Όλος ο ουρανός ενδιαφέρεται για το έργο. Οι άγγελοι ενδιαφέρονται.» Spalding and Magan, 3.

Οι τέσσερις άνεμοι του Ισλάμ εξαπολύονται κατά τον νόμο της Κυριακής, και τότε ο Χριστός εγκαθιδρύει τη βασιλεία Του. Αυτό λαμβάνει χώρα στις ημέρες των πνευματικών βασιλείων του δευτέρου κεφαλαίου του Δανιήλ. Οι τέσσερις τελευταίες πνευματικές βασιλείες στο όνειρο του Ναβουχοδονόσορ προτυπώθηκαν από τις τέσσερις πρώτες κυριολεκτικές βασιλείες. Η κυριολεκτική Βαβυλώνα, η Μηδοπερσία, η Ελλάδα και η Ρώμη αντιπροσωπεύουν την πνευματική Βαβυλώνα, τη Μηδοπερσία, την Ελλάδα και τη Ρώμη.

Η πνευματική Βαβυλώνα είναι η κεφαλή από χρυσό, η οποία έλαβε θανατηφόρα πληγή το 1798, όπως προτυπώθηκε με την προσωρινή απομάκρυνση του Ναβουχοδονόσορος από την εξουσία για «επτά καιρούς». Όταν η τριμερής ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου σχηματίσει το όγδοο βασίλειο, το οποίο είναι εκ των επτά, θα αποτελείται από όλα τα πνευματικά βασίλεια, τα οποία παριστάνονται στην εικόνα του Ναβουχοδονόσορος στο δεύτερο κεφάλαιο. Ο παπισμός νεκρός και ο παπισμός αναστημένος είναι η πνευματική κεφαλή από χρυσό στην αρχή και στο τέλος των τεσσάρων πνευματικών βασιλείων της εικόνας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, ως το δεύτερο από τα τέσσερα βασίλεια, παριστάνονται ως πνευματική Μηδοπερσία. Τα Ηνωμένα Έθνη, ως το τρίτο από τα τέσσερα βασίλεια, παριστάνονται ως πνευματική Ελλάδα και, μαζί, όλα αυτά συγκροτούν την τριμερή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου, για να εγκαθιδρύσουν το όγδοο βασίλειο, το οποίο είναι εκ των επτά. Ο παπισμός είναι ο αντίχριστος και επιδιώκει να παραποιήσει τον Χριστό. Από αυτή την άποψη, μεταξύ των τεσσάρων τελευταίων πνευματικών βασιλείων, ο παπισμός είναι το πρώτο και το τελευταίο.

Η πέτρα, η οποία αποκόπηκε από το όρος, γίνεται βασιλεία που γεμίζει ολόκληρη τη γη, και υψώνεται ως σημαία «στις ημέρες αυτών των βασιλέων», διότι όλα τα πνευματικά βασίλεια της εικόνας αντιπροσωπεύονται ενεργώς «στις έσχατες ημέρες». Η ύψωση της σημαίας, η οποία είναι η εγκαθίδρυση της βασιλείας του Χριστού, λαμβάνει χώρα όταν οι τέσσερις άνεμοι του Ισλάμ απελευθερώνονται και η όψιμη βροχή εκχέεται χωρίς μέτρο κατά τον νόμο της Κυριακής.

Ο λίθος, ο αποκοπείς εκ του όρους, θα συντρίψει πάντα τα πνευματικά βασίλεια της γης, τα οποία παριστάνονται από «τον σίδηρον, τον χαλκόν, τον πηλόν, τον άργυρον και τον χρυσόν». Οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες αντιπροσωπεύουν τον Χριστόν, ο οποίος στην Αποκάλυψη δώδεκα είναι «το άρρεν τέκνον», του οποίου η γέννηση προετύπωνε τη γέννηση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Το «άρρεν τέκνον» πρόκειται να «ποιμάνει πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά». Με εκείνη τη ράβδο θα συντρίψει τα έθνη.

Θα αναγγείλω το πρόσταγμα· ο Κύριος μού είπε: Υιός μου εἶ σύ· ἐγώ σήμερον σε ἐγέννησα. Ζήτησον παρ' ἐμοῦ, καὶ θέλω σοὶ δώσειν τὰ ἔθνη εἰς κληρονομίαν σου καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς εἰς κατοχὴν σου. Θέλεις συντρίψει αὐτούς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· θέλεις κατακομματιάσει αὐτούς ὡς σκεῦος κεραμέως. Ψαλμός 2:7–9.

Ο Υιός του Θεού εγεννήθη εκ του Πατρός. Πολλοί λαμβάνουν αυτήν την αλήθεια και τη διαστρέφουν προς ιδίαν αυτών απώλειαν. Το «εγεννήθη» σημαίνει «δίδω γέννησιν», αλλά γνωρίζομεν ότι δεν υπήρξε ποτέ χρόνος κατά τον οποίον ο Χριστός να μην υπήρχε.

«Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εν υστέροις καιροῖς τινές θέλουσιν αποστατήσαι από της πίστεως, προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης και διδασκαλίας δαιμονίων· λαλούντες ψεύδη εν

υποκρίσει· έχοντες την εαυτών συνείδησιν κεκαυτηριασμένην». Πριν από τις τελευταίες εξελίξεις του έργου της αποστασίας θα υπάρξει σύγχυση πίστεως. Δεν θα υπάρχουν σαφείς και ορισμένες ιδέες σχετικά με το μυστήριο του Θεού. Η μία αλήθεια μετά την άλλη θα διαφθαρεί. «Και αναμφισβητήτως μέγα είναι το της ευσεβείας μυστήριον· ο Θεός εφανερώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν Πνεύματι, εφάνη εις αγγέλους, εκηρύχθη εις τα έθνη, επιστεύθη εν τω κόσμω, ανελήφθη εν δόξη». Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι αρνούνται την προϋπαρξη του Χριστού και, ως εκ τούτου, αρνούνται τη θεότητά Του· δεν Τον δέχονται ως προσωπικό Σωτήρα. Αυτό αποτελεί πλήρη άρνηση του Χριστού. Αυτός ήταν ο μονογενής Υιός του Θεού, ο Οποίος ήταν ένα με τον Πατέρα από την αρχή. Δι' Αυτού έγιναν οι κόσμοι». Signs of the Times, 28 Μαΐου 1894.

Όταν ο Χριστός προσδιορίζεται ως ο «γεννηθείς» εκ του Πατρός, τούτο προσδιορίζει μια αλήθεια συνδεδεμένη με τον Χριστό, αλήθεια η οποία καταστρέφεται, εάν εξαναγκασθεί να ενταχθεί στο πρότυπο της ανθρώπινης γονεϊκότητας. Δεν μπορούμε να αξιολογούμε τον Θεό από την ανθρώπινη προοπτική μας. Μπορούμε να αξιολογούμε τον Θεό μόνον όπως Αυτός μάς παρουσιάζει τη δική Του αξιολόγηση του Εαυτού Του.

Ας εγκαταλείψει ο ασεβής την οδόν αυτού, και ο άδικος άνθρωπος τους λογισμούς αυτού· και ας επιστρέψει προς τον Κύριον, και θέλει ελεήσει αυτόν· και προς τον Θεόν ημών, διότι θέλει συγχωρήσει αφθόνως. Διότι αι βουλαί μου δεν είναι βουλαί υμών, ουδέ αι οδοί υμών οδοί μου, λέγει ο Κύριος. Αλλά καθώς οι ουρανοί είναι υψηλότεροι της γης, ούτως αι οδοί μου είναι υψηλότεραι των οδών υμών, και αι βουλαί μου των βουλών υμών. Ησαΐας 55:7–9.

Το να διαστρέφει κανείς τη λέξη «γεννηθείς» ώστε να υποστηρίξει ότι υπήρξε χρόνος κατά τον οποίο ο Πατέρας εγέννησε τον Χριστό, είναι σαν να δίδει «προσοχή εις πνεύματα πλάνης και διδασκαλίας δαιμονίων». Για τον σκοπό της παρούσας μελέτης μας, απλώς επισημαίνω ότι η γυναίκα του δωδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως επρόκειτο να γεννήσει το «άρρην τέκνον» που μέλλει να ποιμάνει τα έθνη με ράβδον σιδηράν. Οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες θα ποιμάνουν επίσης τα έθνη με ράβδον σιδηράν.

Η εκκλησία των Θυατείρων επανέρχεται όταν η θανατηφόρος πληγή του παπισμού θεραπεύεται με τον νόμο της Κυριακής. Σε εκείνη την ιστορία, η υπόσχεση που δίδεται στον λαό του Θεού είναι ότι όσοι νικήσουν θα κυβερνήσουν τα «έθνη» με «ράβδο σιδηρά».

Και εις τον νικώντα, και τον φυλάττοντα τα έργα μου μέχρι τέλους, εις αυτόν θέλω δώσει εξουσίαν επί των εθνών· και θέλει ποιμάνει αυτούς εν ράβδω σιδηρά· ως τα σκεύη του κεραμέως θέλουσι συντριφθή εις θραύσματα· καθώς και εγώ έλαβον παρά του Πατρός μου. Αποκάλυψις 2:26, 27.

Ο λαός του Θεού, ο οποίος βρίσκεται στην τελική εκδήλωση της εκκλησίας των Θυατείρων, είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η γυναίκα στην αρχή γέννησε τον Χριστό και στο τέλος γεννά τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίες ακολουθούν το Αρνί.

Και έψαλλον ως να ήτο νέαν ωδήν ενώπιον του θρόνου και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς ηδύνατο να μάθη την ωδήν ειμή οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γης. Ούτοι είναι οι μη μολυνθέντες μετά γυναικών·

διότι είναι παρθένοι. Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη. Ούτοι ηγοράσθησαν από μεταξύ των ανθρώπων, ως απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον. Αποκάλυψις 14:3, 4.

Ο Χριστός γεννήθηκε «πρώτος», και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ακολουθούν το Αρνίον, επομένως γεννώνται «έσχατοι». Ο Χριστός «ανελήφθη προς τον Θεόν», καθώς και οι δύο μάρτυρες της Αποκαλύψεως ένδεκα. Αμφότερα τα τέκνα της αναβαίνουν προς τον Πατέρα.

Και εγέννησε υιόν άρρενα, όστις μέλλει να ποιάνη πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά· και το τέκνον αυτής ηρπάσθη προς τον Θεόν και προς τον θρόνον αυτού. Αποκάλυψις 2:5.

Ο Χριστός, ως ο Κύριος των Δυνάμεων, είναι επίσης η «μερίς του Ιακώβ», και ο Ισραήλ είναι «η ράβδος της κληρονομίας του», και ο Ισραήλ είναι επίσης «ο πέλεκυς του πολέμου» Του και «τα όπλα του πολέμου» Του, τα οποία χρησιμοποιεί για να «συντρίβει τα έθνη».

Η μερίς του Ιακώβ δεν είναι όπως αυτά· διότι αυτός είναι ο Πλάστης των πάντων· και ο Ισραήλ είναι η ράβδος της κληρονομίας του· Κύριος των δυνάμεων είναι το όνομά του. Συ είσαι η αξίνη της μάχης μου και τα όπλα του πολέμου· διότι με σε θέλω συντρίψει τα έθνη, και με σε θέλω καταστρέψει βασιλείας. Ιερεμίας 51:19, 20.

Ο Χριστός και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αμφότεροι κυβερνούν και συντρίβουν τα έθνη με σιδηρά ράβδο. Ο Χριστός είναι η «μερίς του Ιακώβ», αλλά το ίδιο είναι και ο λαός Του.

Διότι μερίδιον του Κυρίου είναι ο λαός αυτού· ο Ιακώβ είναι ο κληρος της κληρονομίας αυτού. Δευτερονόμιον 32:9.

Η πέτρα που αποκόπηκε από το βουνό, η οποία αντιπροσωπεύει την εκκλησία του Θεού, είναι η τελική εκδήλωση της εκκλησίας Του που γεμίζει τη γη με τη δόξα Του, και αυτοί χρησιμοποιούνται ως το πολεμικό τσεκούρι του Θεού για να πλήξουν τα πόδια της εικόνας και να μετατρέψουν εκείνες τις βασιλείες σε «άχυρο των θερινών αλωνιών». Εκείνες οι βασιλείες παρασύρονται από τον άνεμο.

Τότε συνετρίβησαν συγχρόνως ο σίδηρος, ο πηλός, ο χαλκός, ο άργυρος και ο χρυσός, και έγιναν ως το άχυρο των θερινών αλωνιών· και ο άνεμος τα παρέσυρε, ώστε δεν ευρέθη τόπος δι' αυτά· και ο λίθος που εκτύπησε την εικόνα έγινε μέγα όρος και εγένετο ολόκληρη τη γη. Δανιήλ 2:35.

Ήταν άναγκαίο να τοποθετηθεί ο συμβολισμός της γυναικός στο πλαίσιο του σημείου που ύψώνεται εις τον ουρανόν, διότι το δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως προσδιορίζει την άρχη ένός πολέμου μεταξύ του Χριστού και του Σατανά, ο οποίος άρχισε στον ουρανόν, και έτσι προσδιορίζει έναν πόλεμο εν ουρανῷ που καταδεικνύει το τέλος της μεγάλης διαμάχης μεταξύ του Χριστού και του Σατανά. Τα κεφάλαια δώδεκα και δεκατρία της Αποκαλύψεως απεικονίζουν τον τελικό πόλεμο της μεγάλης διαμάχης, και τουτο το πράττουν παρουσιάζοντας τους αντιπροσώπους του Σατανά και τους εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερις χιλιάδες να μάχονται εν τοις ουρανοίς.

Στο επόμενο άρθρο, θα προχωρήσουμε να εξετάσουμε τον πόλεμο στον ουρανό κατά τις «έσχατες ημέρες», ο οποίος προτυπώθηκε από τον πόλεμο στον ουρανό που άρχισε στην αρχή.

Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς· καὶ εἶχεν δύο κέρατα ὅμοια με ἀρνίου, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων. Καὶ ἀσκεῖ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ νὰ προσκυνήσωσι τὸ πρῶτον θηρίον, τοῦ ὁποίου ἡ θανατηφόρος πληγὴ ἐθεραπεύθη. Καὶ ποιεῖ μεγάλα τέρατα, ὥστε καὶ πῦρ κάμνει νὰ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῶν σημείων ἃ ἔλαβεν ἐξουσίαν νὰ ποιήσῃ ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κατασκευάσωσιν εἰκόνα τῷ θηρίῳ, τῷ ὁποίῳ ἔφερε τὴν πληγὴν ἐκ τῆς μαχαίρας καὶ ἔζησεν. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐξουσία νὰ δώσῃ πνοὴν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ὥστε ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ νὰ λαλήσῃ, καὶ νὰ κάμῃ ὅσοι δὲν προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου νὰ θανατωθῶσιν. Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, νὰ λάβωσι χάραγμα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν· καὶ ἵνα μηδεὶς δύναται νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐδῶ εἶναι ἡ σοφία. Ὅστις ἔχει νοῦν, ἄς λογαριάσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· διότι εἶναι ἀριθμὸς ἀνθρώπου· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ εἶναι ἑξακόσιοι ἑξήκοντα ἕξ. Ἀποκάλυψις 13:11–18.